

Bylo nebylo, kdysi dávno žila jedna malá holčička, která se bála tmy.

Což byla hloupost, to věděla i ona sama. Ve tmě není nic nebezpečného, co by tam nebylo i za světla. Jenomže ve tmě není vidět, co se na vás chystá.

Možná jí vadilo právě tohle, ta slepota a bezbrannost.

Všichni jsme bezbranní.

Ve tmě je to ale všechno horší, nebo ne? Lidé jsou upřímnější, když je nikdo nevidí.

Za světla její maminka jen vzdychala a holčička cítila její smutek, to, jak matka mrká, aby jí nestékaly po tvářích slzy. Ve tmě ale její vzlyky ožívaly, utíkaly z jejího pokoje a schovávaly se v temných koutech domu. Tam naříkaly tak, že je mohl slyšet úplně každý. Někdy se za nimi proplížily i výkřiky, na ty ale její maminka nemívala ani v temnotě moc často odvahy.

A tatínek...

Za světla byl tatínek vždycky lítostivý, pořád se omlouval, holčičce i mamince.

Promiň, miláčku, nemyslel jsem to tak.

Promiň, miláčku, prostě jsem ztratil nervy.

Podívej, k čemu jsi mě přinutila, lásko, je mi to líto.

Odpusť, miláčku, ale je to pro tvoje dobro.

Každý štípanec, každá rána, každá facka a úder, každá nadávka a urážka, za všechno se omluvil. Ale omluvy patřily jen na světlo.

V temnotách to byl Tatínek, byl opravdově a zcela sám sebou.

Holčička možná nakonec nebyla tak hloupá, protože přece není žádná hloupost bát se věcí v jejich pravé podobě. Pokud se něčeho bojíte na světle, dává přece smysl bát se toho za tmy ještě mnohem víc.

1

Kolem Washingtonu, D.C., je na silnicích málokdy klid, ale v horký letní čtvrtek krátce po půlnoci není na dálnici I-66 velký provoz, zvláště když se dostanete až za Chantilly. Siobhan vedle mě spokojeně vykládá něco o jazzovém klubu, odkud právě jedeme, o skvělé zpěvačce, co jsme na ni byly hrozně zvědavé a já přikyvuju a v přestávkách jí přizvukuju. Jazz není úplně můj styl, mám raději pevnější formy. Siobhan ho ale miluje a já ten večer naplánovala trochu jako omluvu za to, že jsem teď pár společných večerů musela zrušit kvůli práci. Mámy, u kterých jsem byla v pěstounské péči naposled, mi vždycky kladly na srdce, že na vztahu se musí vědomě pracovat. Tehdy jsem si ale ještě neuvědomovala, jaké úsilí měly na mysli.

Práce mi nedovoluje dodržovat pevný režim, a tak je těžké plánovat společné večery, snažím se ale dělat, co můžu. Siobhan je stejně jako já agentka FBI, a teoreticky by tedy měla mít pochopení pro nepravidelnost mého zaměstnání. Jenomže ona pracuje jako překladatelka na protiteroristickém, dělá od pondělí do pátku od osmi do půl páté, a ne vždy si uvědomuje, že já dělám na oddělení kriminality vůči mladistvým, kde to funguje úplně jinak. V posledním půl roce to mezi námi trochu skřípalo, ale pokud jí to udělá radost, nemám problém přežít jeden večer na koncertě, který mě nezajímá.

Plynulý proud řeči teď přejde na téma práce a já trochu nepřítomně přizvukuju. O její práci se bavíme neustále – neprobíráme sice do detailu, co právě překládá, probíráme ale kolegy, uzávěrky, takové ty věci, které neporušují žádná bezpečnostní pravidla. O její práci ale nemluvíme nikdy. Siobhan nechce poslouchat, co hrozného dokážou lidé udělat dětem, ani nic o těch strašných lidech, kteří podobné zločiny páchají. Můžu mluvit o kolezích z týmu, o našem šéfovi a jeho rodině, už ji ale nebaví historiky o kanadských žertících, které si navzájem provádíme v kanceláři, zatímco se naše stoly prohýbají pod vahou šanonů plných hrůzy.

Po třech letech jsem na tuhle nerovnováhu v našem vztahu zvyklá, to ale neznamená, že si ji neuvědomuju.

„Mercedes!“

Rukama sevřu volant, protože Siobhan najednou skoro vykřikne, a očima rychle přejede temnou silnici před námi. Jsem ale dobře vycvičená, a tak nepřipustím, aby kvůli mému cuknutí auto zakolísalo. „Co je? Co se děje?“

„Poslouchalas mě vůbec?“ ptá se hořce, teď už normálním hlasem.

Ne, neposlouchala, to se však nahlas přiznat nechystám. „Tví šéfové jsou ignoranti, kteří by nerozeznali pašťtinu od fársí, i kdyby jim to mělo zachránit život, a měli by tě nechat na pokoji nebo se naučit překládat a udělat si všechno sami.“

„Stěžuju si na ně nejspíš moc často, jestli jsi tohle dokázala vymyslet z fleku.“

„Pletu se snad?“

„Nepleteš, ale to ještě neznamená, že jsi mě poslouchala.“

„Omlouvám se,“ vzdychnu. „Mám za sebou dlouhý den a zítřejší vstávání mě štve už teď.“

„A proč zítra vstáváme?“

„Mám ráno ten seminář.“

„Aha. Ty a Eddison a vaše tradiční legrácky.“

I tak by se to dalo říct. Vlastně má celkem pravdu.

Zdá se totiž jaksi nevhodné, když po vás partner a šéf týmu chce určitou zprávu a vy mu odpovíte „Aby se ti nezavařily koule“. A určitě je nevhodné, když vám zmíněný šéf automaticky odpoví „Zklidni cecky, dámičko.“ A už vůbec se nehodí, když přitom kolem právě prochází šéf oddělení a celé si to vyslechne.

Upřímně, nejsem si jistá, kdo se tomu později smál víc. Jestli to byla Sterlingová, nejmladší členka našeho týmu, která to celé viděla a stihla se schovat za přepážku v kanceláři, takže nebylo slyšet její hihňání, nebo Viki, náš bývalý parták a současný šéf týmu, který se z toho pokoušel před šéfem oddělení nějak vyľhat a namluvit mu, že to byla jen výjimka.

Nevím, jestli tomu šéf oddělení věřil, nebo ne, já i Eddison jsme ale dostali nařízenou účast na příštím čtvrtletním semináři o sexuálním obtěžování. Nevyrovnáme se sice agentu Anderssonovi, který tam má vlastní podepsanou židli a který si se všemi vyučujícími tyká, ale je fakt, že se tam objevujeme až příliš často.

„Pořád jsou otevřené sázky na to, jestli spolu vy dva chodíte?“ zeptá se mě Siobhan.

„Spousta,“ ušklíbnu se, „a minimálně jedna sázka se uzavírá na datum, kdy naše latentní sexuální napětí konečně přeteče přes okraj.“

„Takže bych měla každým dnem očekávat textovku, ve které se budeš omlouvat za to, že jsi po něm skočila?“

„Myslím, že jsem si právě trošku ublinkla.“

Zasměje se a zdvihne ruce, aby si rozpustila vlasy ze sponek. Kolem hlavy se jí rozprostře záplava rusých kudrnatých vlasů. „Když budeš ráno vstávat tak brzo, potřebuješ, abych s tebou jela do Fairfaxu?“

„A jak by ses dostala do práce? Jely jsme rovnou z kanceláře.“

„Aha, to máš vlastně pravdu. Ale otázka pořád platí.“

„Chtěla bych, abys u mě zůstala,“ řeknu jí, pustím jednou rukou volant a zatahám ji za pramen vlasů, „pokud ti nebude vadit, že budeme jen spát.“

„Spím děsně ráda,“ odpoví mi suše. „Snažím se spát každou noc, když to jde.“

Zareaguji důstojně a dospěle – vypláznu na ni jazyk. Zase se zasměje a ruku mi odstrčí.

Bydlím v tiché čtvrti na předměstí Manassasu ve Virginii, asi hodinku cesty na jih od DC, a téměř okamžitě poté, co sjedeme z dálnice, jsme skoro jediné auto široko daleko. Když projíždíme kolem čtvrti, kde bydlí Viki, Siobhan se trochu napřímí.

„Říkala jsem ti, že mi Marlene slíbila narozeninový malinový pohár?“

„Byla jsem u toho, když ti to nabízela.“

„Malinový pohár od Marlene Hanoverianové,“ zopakuje zasněně. „Kdyby náhodou změnila orientaci, ve vteřině bych ji požádala o ruku.“

„Copak není o víc než půl století starší než ty?“

„Za to půlstoletí se naučila dělat ty nejfantastičtější pistáciové kremrolky na světě. Tyhle roky navíc mi nevadí ani v nejmenším.“

Zabočím do své ulice. Většina domů je v tuhle noční hodinu zhasnutá.

V menších domech tu bydlí různí mladí lidé na začátku kariéry, pak také páry, jimž už děti odešly z domu, a ještě duchodci, kteří se přestěhovali do menšího. Domky jsou tu opravdu spíš maličké, jeden dva pokoje, každý jako kvítek uprostřed menšího trávníku. Protože neudržím při životě jedinou rostlinu a na spoustu květin u Siobhan v bytě mám výslovně zakázáno sahat, soused odvedle, Jason, se mi stará o trávník a o společnou zahradu, která se táhne mezi našimi domy. Já mu na oplátku pomáhám prát a zašívát oblečení. Je to sympatický starší muž, pořád aktivní a trochu osamělý; jeho žena už zemřela. Myslím, že s tímhle stavem věcí jsme spokojení oba.

Příjezdová cesta se táhne po levé straně domu a za domem se rozšiřuje tak, aby se na ni vešlo celé auto. Při vypínání motoru se pokaždé automaticky podívám, jestli vypadá zadní veranda se skleněnými posuvnými dveřmi neporušeně. Kvůli práci trpím určitou dávkou osobní paranoie, což je asi normální. Když mám dobrý den, kdy třeba zachráníme nějaké dítě a dostaneme ho bezpečně domů, zdá se mi, že je to cena, kterou jsem ochotná platit.

Všechno vypadá v pořádku, a tak otevřu dveře od auta. Siobhan sebere ze zadní sedačky naše tašky a poskakuje přede mnou po klikaté cestičce vedoucí k hlavním vstupním dveřím. „Myslíš, že Viki zítra přinese něco od mámy?“

„Myslíš dneska? Řekla bych, že máme slušnou šanci.“

„Hmmm, dala bych si skořicového šneka. Nebo ne, počkej! Nam, ty její taštičky plněné smetanou a ovocem.“

„Nabízela ti, že tě naučí péct, ne?“

„Jenže Marlene peče strašně dobře.“ Když projde kolem detektoru pohybu, rozsvítí se světlo nade dveřmi a ona se na mě přes rameno široce usměje.

„Navíc bychom se nikdy nedostaly až k pečení. Kdybych se do toho pustila, snědla bych... Proboha!“

Kabelka mi upadne na zem, v ruce sevřu zbraň a než se nad tím stihnu zamyslet, odjistím spoušť. V ostrém světle vidím na houpačce na verandě stín. Kousek po kousku se propíším před Siobhan, pistolí mířím k zemi a teprve potom pořádně mezi příčkami zábradlí zaostřím na nejasný předmět. Když si moje oči konečně zvyknou na světlo a stín, málem pistolí upustím.

*Madre de Díos**; na mojí verandě sedí dítě celé od krve.

Instinkt mi velí „*Utíkej k němu, popadni ho do náruče a ochraňuj ho před světem, zjisti, jestli není zraněné*“. Při výcviku nás ale učili „*Čekej, ptej se a neznič důkazy, které nám pomohou najít toho hajzla, který mu to udělal*“. Když chcete být dobrým agentem, občas to vypadá, že nemáte srdce, a může být těžké přesvědčit sám sebe o opaku.

Pracovní návyky zvítězily i tentokrát. Většinou to tak dopadne.

„Jsi zraněný?“ ptám se, zatímco se pomalu plížím vpřed. „Jsi tu sám?“

* Matko Boží.

Dítě zdvihne hlavu a jeho obličej s pramínky zaschlé krve, slz a hlenů připomíná strašidelnou masku. Popotáhne a hubená ramínka se mu třesou. „Ty jsi Mercedes?“

Zná mě! Sedí u mě na verandě a zná mě jménem. Jak to?

„Jsi zraněný?“ ptám se znovu, jen abych získala čas.

Dítě se na mě podívá ještě jednou. V temných, ohromných očích vidím děs. Myslím, že je to chlapec, i když z dálky to není jasné. Sedí tu v pyžamu, má na sobě obrovské modré tričko a pruhované bavlněné kalhoty. Všechno je postříkané krví a on se choulí do klubíčka a svírá cosi v náručí. Když se přiblížím, trochu se napřímí. Vyjdu tři schůdky na verandu a jasně vidím, co to drží: v náručí chová plyšového medvěda. Tam, kde chlupy nejsou zamazané rezavou a rudou krví, prosvítá bílá barva, nos má tvar srdíčka, na zádech má zlatá křídla a nad hlavou svatozář.

Kristepane.

Skvrny od krve na chlapcově tričku mě znepokojují možná víc než všechno ostatní. Jsou to totiž silné pruhy, které napovídají, že se jedná o stříkance krve z velkých tepen. Ta krev nemůže být jeho, což mě docela uklidní, něčí ale být musí. Chlapec je drobounký takovým tím způsobem, který napovídá, že bude starší, než vypadá. Hádám mu deset nebo jedenáct let. Pod maskou krve a pletí bledou šokem se rýsují modřiny.

„Miláčku, řekneš mi, jak se jmenuješ?“

„Ronnie,“ zamumlá hoch. „Ty jsi Mercedes? Říkala, že přijdeš.“

„Ona?“

„Říkala, že přijde Mercedes a budu v bezpečí.“

„Kdo je ,ona‘, Ronnie?“

„Ten anděl, co mi zabil rodiče.“

2

Ostrý jekot mi okamžitě připomene, že Siobhan stojí těsně za mnou. Ta Siobhan, která nechce slyšet o tom, co dělám, a nedokáže se podívat ani na reklamu na charitu, kde krmí hladovějící černoušky v Africe, aniž by nezačala brečet. „Siobhan? Mohla bys prosím najít naše telefony?“

„Mercedes!“

„Prosím, najdeš všechny tři telefony a podaš mi pracovní?“

Nepodá mi ho, spíš ho po mně hodí. Sotva ho zachytím levou rukou a přimáčknu si ho k boku. Nemůžu odložit pistoli, dokud se nepřesvědčím o tom, že je v okolí bezpečno, a nemůžu zároveň prohlédnout dům, protože Siobhan a Ronnie by tu zůstali bez ochrany. Siobhan pistoli nenosí.

„Děkuju,“ řeknu uklidňujícím profesionálním hlasem – snad mě za to později nezmlátí. Myslí si, že je tenhle tón hlasu manipulativní; já si zase myslím, že je to lepší než někoho nechat, aby se sesypal. „Našla bys prosím na mém telefonu aplikaci s poznámkami? Napiš tam Ronnieho jméno a připrav se, že zapíšeme i adresu. Až to budeme mít, zavolej 911, řekni jim naše jména, a že pracujeme pro FBI.“

„Já v terénu nepracuju.“

„Já vím, jen musí vědět, že pracujeme pro policii. Vydrž, zkusím zjistit, co budeme potřebovat.“ Prohlížím si Ronnieho, který

z plyšáka málem vymačkal duši. Ještě se nehnul ani o centimetr a nikde kolem lavičky není žádná krvavá stopa. Chlapec má bosé nohy a na nich zaschlou krev, stopy ale nevidím žádné. „Ronnie, pamatuješ si, kde bydlíš? A jména rodičů?“

Trvá mi pár minut, než z něj jména dostanu. Sandra a Daniel Wilkinsovi. Řekne mi i část adresy, a zatímco Siobhan všechno zapisuje do mého telefonu, slyším ji, jak u toho kňourá. „Zavolej pohotovost,“ nařídím jí.

Otřeseně přikývne a s telefonem u ucha rychle popojde za roh. V třesoucí se ruce jí svítí můj osobní mobil, ze kterého diktuje důležité informace. Na chvílku mi zmizí z dohledu tam, kde cestička navazuje na příjezdovou cestu, pořád ale vidím alespoň na její hlavu v místě, kde se zastaví ve světle pouliční lampy u chodníku. Stačí to, i když bych byla raději, kdyby stála blíž. Odsud ji moc neochráním.

„Ronnie? Ublížil ti někdo?“

Podívá se na mě zmateně, ale o půl vteřiny později odvrátí zrak. Tuhle řeč těla znám.

„Je ta krev tvoje?“ upřesním to, protože dítěti se dá ublížit mnoha různými způsoby.

Zavrtí hlavou. „Anděl mě přinutil, abych se díval. Říkala, že budu v bezpečí.“

„Předtím jsi v bezpečí nebyl? Než přišel ten anděl?“

Malinko pozdvihne jedno rameno, náznak pokrčení, a oči upírá na prkna v podlaze.

„Ronnie, potřebuju jít o kousek dál, abych zatelefonovala svému kolegovi z práce, dobře? Pomůže mi zařídit, abys zůstal v bezpečí. Zůstanu na dohled, ano?“